

Tuần Báo Vô Vi

21 tháng 7 năm 2013

Số 143

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tình Thầy Tận Độ
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Muốn giúp cho cơ tạng nhẹ nhàng và mạnh khỏe thì phải làm sao?
2. Hôm nay Bé phải ra đi nơi khác đành xa bạn đạo quý mến của Bé, Bé có buồn không?
3. Thành tâm tu học tham thiền nhập định sẽ đi đến đâu?
4. Bé đã bình an đến Thiền viện Hai Không, mọi người đều vui, cùng nhau ca hát mừng Bé tràn đầy sự thương yêu và quý mến trong đạo mẫu, Bé có cảm động không?
5. Sự truyền cảm do đâu mà có?
6. Nhờ những gì óc người được nhạy cảm?
7. Tâm linh phát triển là sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 29 tháng 9 năm 1995 1) Hỏi : Muốn giúp cho cơ tạng nhẹ nhàng và mạnh khỏe thì phải làm sao? Đáp: Thừa muốn giúp cho cơ tạng mạnh khỏe thì phải bớt ăn buổi tối và làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều thì cơ tạng sẽ được ấm áp và mạnh khỏe. Kệ: Sống cùng nguyên khí Trời ban mệnh Giải tỏa phiền ưu chuyển tốt lành Không khó không lo khai trí đạo Hành thông chơn thức tự khai màn.	Ngày 30 tháng 9 năm 1995 2) Hỏi : Hôm nay Bé phải ra đi nơi khác đành xa bạn đạo quý mến của Bé, Bé có buồn không? Đáp: Thừa mang xác làm người, khi gần lại ấm áp, khi xa lại lạnh lẽo, tạo niềm nhớ thương. Ngược lại người tu lại cần sự ảnh hưởng cho nhau khi gần cũng như khi xa. Sự liên hệ giữa Trời Đất và người lúc nào cũng không xa, tâm thức lúc nào cũng giao cảm và quý thương, bắt buộc phải tự thực hành pháp môn mà mỗi người đã nhận được. Kệ: Hướng thượng tâm linh triển triển hành Thực hành chất phác hướng về thanh Chẳng còn loạn động không mê chấp Thực hiện hằng ngày pháp pháp thanh.
Ngày 1 tháng 10 năm 1995 3) Hỏi : Thành tâm tu học tham thiền nhập định sẽ đi đến đâu? Đáp: Thừa thành tâm tu học tham thiền nhập định thì sẽ đạt tới phước huệ song tu, cơ thể bình an tâm linh phát triển, rất cần thiết cho cuộc sống hiện tại trên mặt đất. Kệ: Siêng năng sẽ đạt sẽ phân minh Đời đạo song tu tự rõ mình Chuyển thức tâm hành trong giới đạo Bình minh sáng tỏ tự mình mình.	Ngày 2 tháng 10 năm 1995 4) Hỏi : Bé đã bình an đến Thiền viện Hai Không, mọi người đều vui, cùng nhau ca hát mừng Bé tràn đầy sự thương yêu và quý mến trong đạo mầu, Bé có cảm động không? Đáp: Thừa Bé rất cảm động, rơi lụy, biểu lộ tấm lòng thương quý mọi người đã tận tâm chung lo hành thiền, chung sống trong biển yêu của Thượng Đế. Kệ: Thương yêu Bé đã về Hai Không Quý mến chung vui sống một lòng Tiếng hát thanh bình trong thức giác Tràn đầy tươi đẹp lúc chờ mong.
Ngày 3 tháng 10 năm 1995 5) Hỏi : Sự truyền cảm do đâu mà có? Đáp: Thừa sự truyền cảm do tâm hành giả hướng thượng trọn lành, pháp lực thành tựu, từ quang truyền cảm, âm thanh êm ả và dễ chịu. Kệ: Pháp lực thâm sâu trợ tiến hành Trí tâm thanh nhẹ độ nhơn sanh Thành tâm phân giải tình tha thiết Thanh tịnh bình tâm lại hiểu nhanh.	Ngày 4 tháng 10 năm 1995 6) Hỏi : Nhờ những gì óc người được nhạy cảm? Đáp: Thừa nhờ hành pháp đứng đắn như: niệm Phật thường xuyên cho đến lúc nhớ thường xuyên, Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển và Thiền Định thì bộ óc sẽ được nhạy cảm. Kệ: Thực hành đứng đắn tự mình làm Chẳng có nhờ ai tự thức cam Nhịn nhục tràn đầy trong thức giác Từ bi hành động chẳng còn tham.

Ngày 5 tháng 10 năm 1995

7) **Hỏi :** Tâm linh phát triển là sao?

Đáp: Thừa tâm linh phát triển là trí bắt đầu sáng, tâm bắt đầu minh, nghiệp bắt đầu bớt, thân kinh gom gọn, vị trí quang khai, kính Trời nhớ Phật, hành pháp siêng năng.

Kệ:

Vui buồn chẳng có lưu tâm tiến
Cảm thức trần gian chỉ tạo phiền
Không nghiệp không tình không ý động
Quý mình thương họ tự mình xuyên.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Trí Tâm (tiếp theo)

...

Tu ngoài chẳng chịu xét cân
Bên trong chơn điển chẳng làm tự khai
Thiên tình địa hóa phân hai
Hai luồng thanh trực do ngài xử phân.

Ở bên trong, tu thì tu chỉ lo cái chuyện bên ngoài không, chẳng chịu xét cân cái luồng điển của mình, ở bên trong cái chơn điển của mình chẳng làm tự khai, không chịu khai thông cái luồng chơn điển ở bên trong của mình. Thiên tình địa hóa phân hai, ở trời đất đã phân rõ ràng hai luồng, một luồng thanh và luồng trực do ngài xử phân cho mình tùy nghi sử dụng. Mình muốn tiến theo mức nào thì mình tiến, mình muốn theo nơi giới nào thì mình theo. Tự do cho mình phát triển, mà không chịu nghiên cứu cái phần nhẹ mà cứ đi theo nơi cái phần nặng.

Trí tâm chơn điển âm thanh
Chỉ huy bản thể tạo hình thể sanh
Minh tâm tự tiến tự hành
Loạn mê xu hướng tạm đành phải theo

Cái trí tâm, là cái luồng chơn điển âm thanh, nó chỉ huy bản thể tạo hình thể sanh, sanh sanh hóa hóa cũng nhờ ba cái giới đó nó làm ra. Minh tâm tự tiến tự hành. Loạn mê xu hướng tạm đành phải theo. Minh minh tâm, mình biết được cái công chuyện của mình, mình mới tự sửa chữa tự tiến. Còn mình

loạn mê theo cái ngoại cảnh, nó xu hướng, rồi nó làm cho mình cứ theo tạm tạm rồi mất thì giờ, không có cương quyết, thấy cái gì mình cũng la hay hết trời. Từ bộ óc, con tim, và tứ chi, đều có thứ tự trong tam giới thượng, trung, hạ, mỗi bộ phận đều đầy đủ phương tiện, để làm việc theo chiều hướng kích động và phản động của ngũ hành từ bên trong cho đến bên ngoài.

Nếu người sớm giác minh hai
Đời là cõi tạm ta đây lấy ta
Đạo là thanh điển tiến hòa
Nếu ta không xét ai mà xét cho

Đó, cái người mà sớm giác, sớm hiểu lấy mình, thì mình minh hai cái đường lối: đời và đạo. Đời là cõi tạm ta đây lấy ta. Ta bày ra đủ chuyện thì ta khổ thêm, mà đạo là thanh điển tiến hoài cái luồng thanh điển nó tiến hoài. Tất cả các giới nó không có sợ sệt một cái gì, mà nó biết ở trong nguyên căn của mọi giới thì nó sẽ hòa cảm tất cả với mọi giới. Nếu ta không xét ai mà xét cho, nếu ta không chịu xét ta sửa lấy chúng ta thì ai xét cho chúng ta bây giờ. Kêu Trời Phật xuống phù hộ chúng ta làm được cái gì ở đây. Nếu mà chúng ta không có ưng thuận, chấp thuận sửa chữa lấy ta, ai sửa chữa cho ta đây. Nếu ta không chịu tự tu, thì ai tu cho ta được, cơ trời đã tự động cấu tạo cho mỗi người một cơ thể duyên dáng, bao gồm, mọi giới thanh ô, huyền diệu.

Gắng tu xét thấy cao siêu
Thấy ta động loạn gây nhiều khổ tâm
Lắm khi xét phán thì thâm
Căn duyên không hiểu, hiểu lầm ngoại lai

Mình gắng tu chừng nào, mình sửa chừng nào mình mới thấy cái sự cao siêu. Tại sao mình tu mà mình được thấy sự cao siêu? Mình dẹp sự động loạn để đi vào trong thanh tịnh. Mà trong cái thanh tịnh đó, là nó lại đi tới cái sáng suốt, mà trong sáng suốt đó nó biểu hiện những sự huyền diệu trong thâm tâm của chúng ta. Cũng như các bạn mỗi đêm công phu, rồi các bạn nhiều người nghĩ là ngồi có thể đi được, mà nhiều người nằm rồi thấy xuất ra, cũng thấy đi đây đi đó là cái huyền diệu, sau một cơn chúng ta dẹp tất cả những sự động loạn nó đi tới thanh tịnh, rồi nó mới hòa cảm với luồng điện thanh tịnh ở bên trên rồi nó mới xuất ra được. Lúc đó chúng ta mới thấy, thấy cái sự động loạn nó gây nhiều khổ tâm cho mình. Cho nên lần lần rồi các bạn tu, rồi càng ngày các bạn càng minh đối với người đời, họ làm những cái chuyện khổ tâm cho chúng ta không. Đối diện với họ một chấp, thì trong cái lợi dụng tham lam, rồi mình xét cái mình thấy liền. Là nhờ mình được giải quyết mình, trước kia mình cũng là tham lam như họ. Nhưng mà mình vượt khỏi tầm số đó, mình đứng lên mình dòm mình thấy cái người này nó tham lam, nhưng mà mình phải tìm cái cách để ảnh hưởng nó, nay một chút, mai một chút rồi nó đi tới. Chớ bây giờ mình có chữ mắng, có mỗ xẻ, có đánh đập nó, nó rút cuộc bởi vì nó chưa sửa được chiều hướng đó, thì làm sao mà nó dứt khoát được, cho nên chúng ta phải có cái kiên tâm. Cho nên các bạn tu về Vô Vi, về phần điện thì không ai cướp giật cái phần điện của các bạn được, tiền bạc họ cướp giật được, nhà cửa họ cướp giật được, phần thanh điện Mô Ni Châu của các bạn ai cướp giật được. Cái đó là cái vốn căn bản ở thiên đàng, cho nên các bạn không có mất, mà sợ. Cho nên gặp người ta mình cần đàm đạo nói chuyện, mà nói càng ngày mình càng minh, nói về đạo pháp thì nó sẽ, diu dặt và ảnh hưởng cho người khác.

Lắm khi xét phán thì thâm,
Căn duyên không hiểu, hiểu lầm ngoại lai.

Cho nên nhiều người mà tu chưa tới mức độ đó rồi hay bảo vệ cái đạo của mình, rồi cho cái đạo pháp mình hay, cho ông thầy mình hay, cho người truyền pháp hay. Rồi không biết cái căn duyên không hiểu,

hiểu lầm ngoại lai, là lấy ca tụng cái hay của người truyền pháp, nhưng mà mình không thực hành để đoạt tới cái sự sáng suốt, mà ảnh hưởng cho người khác. Thì lý do đó, mình cũng còn bị sai lầm nữa. Có tự thanh lọc lấy ta, thì ta mới cảm giác sự huyền diệu thiên nhiên, đã cấu tạo nên hình thù khả ái, từ lúc chào đời, cho đến lúc ly khai. Sắc tài tương hội trong một thời gian hữu hạn, rồi phải tạm chia tay, không có người nào sống vĩnh cửu ở thế gian được. Cho nên chúng ta bước về điển giới thì càng ngày nó càng minh. Điển thì nó thông suốt, nó đi lên cao nó mới xét ở dưới thế gian được, nó mới dòm thấy bản thể, dòm thấy cái bản tánh, dòm thấy cái sự tăm tối của nó, đã biến chế ra những sự rắc rối ở thế gian. Rồi càng ngày càng chậm tiến. Rồi nó đặt ra lý do này, lý do kia, lý do nọ để tự biện hộ lấy nó, làm mất thì giờ của nó, và làm động loạn ở xung quanh nó. Cho nên chúng ta tu ở đây mọi người phải tu tự hiểu biết lấy mình, sửa chữa lấy mình. Mình sai lầm chẳng có ai sai lầm. Cho nên các bạn cố gắng càng ngày càng tu, mà phải cho cái luồng điện đi lên trên bộ đầu. Cần phải làm pháp luân, rốt cuộc rồi, thì các bạn soi hồn pháp luân đó, nó sẽ tự cái phần thanh điện lên trên bộ đầu. Càng ngày càng tiến, thì các bạn càng ngày càng minh, khi bạn minh rồi đối diện với người đời thì bạn thấy mới nói hai ba câu, bạn thấy tự nhiên tôi không sân mà bây giờ tại sao tôi thấy tôi sân, là đối phương sân, nó hút cái thanh điện của mình. Cho nên mình phải bình tâm co lưới niệm Phật một chấp thì mình xét đối phương, mình hỏi chữ tại sao giận ai thì nó khai hết chữ không có gì hết. Mà nhiều người không biết, mới tu, đụng chạm với vợ con, rồi cuồng cuồng vô một cục la lô um xùm, làm cho gia đình lộn xộn, cái đó nó cũng có nữa. Nhưng mà sau cái đó rồi, là chúng ta công phu, chúng ta giải, tự giải đáp lấy chính ta. Làm soi hồn pháp luân nó tự giải đáp, thì lúc đó chúng ta hiểu, chính ta, đã sai lầm. Bởi vì chúng ta mỗi đêm, mỗi soi hồn, mỗi làm pháp luân thì mỗi thanh lọc, không khác gì chúng ta chùi cái hột xoàn của chúng ta, thì càng ngày nó càng sáng, nó chiếu rọi đối phương một chấp mà cái lực lượng còn yếu nó không đầy đủ sáng thành ra bị đối phương tấn công nó một cái, thì nó lộn xộn. Trong cái sự lộn xộn đó, rồi nó mới gây cho gia đình phiền phức, mà khi chúng ta tu rồi, chúng ta minh cảm rồi, tự nhiên chúng ta thấy cái chuyện đó. Nhiều người giữa đêm gây lộn vợ con rồi ngồi công phu rồi dậy cái thì, thấy tự cười lấy mình, tự xét chính mình sai lầm chứ chẳng có ai hết. Cho nên cái

người tu đang này sau này nó gánh chịu nhiều việc. Cho nên một người tu mà cho đoạt được rồi đó, thì giúp đỡ cũng ít như bốn đến năm ngàn người. Cái luồng điện của nó không bị điều động bởi ngoại cảnh nữa, thì lúc đó nó mới ảnh hưởng người khác được. Cho nên các bạn cố gắng, không phải nói rằng tôi tu như vậy hai năm, ba năm rồi tôi đạt được. Nhưng mà chúng ta cứ cố gắng mãi mãi bởi vì cái thời đại nó phải thay đổi, hạ ngươn, thượng ngươn rồi lần lần, lần lần nó chuyển lần đi lên. Cho nên nhiều sự kích động và phản động ở ngoại cảnh, mà nếu các bạn không cố gắng tu, sau này nó bị nhiều sự áp đảo, nó làm cho các bạn phiền não sai quấy, rồi mỗi người lập ra một cái bề thế khác nhau, rồi gây sự đau khổ cho nhau. Cái đó nó càng đau khổ thêm. Cho nên chúng ta tu đây, chúng ta có cái gương lành của đức Phật Thích Ca, chúng ta phải nắm đó mà đi, cương quyết đi tới để mình cảm cái tứ đại giai không, tất cả cái gì ở thế gian, chúng ta không có thể đem đi được. Chúng ta không nên cố ý

tranh giành, kỳ này tôi có bị người ta gạt cũng như là tôi đã hoàn trả cho họ. Rồi tôi sẽ làm cái khác để cho tâm thần tôi nó minh mẫn, càng ngày càng sáng suốt, thì mặc sức là tôi có thiếu gì cơ hội làm ăn, tại sao tôi phải đấu tranh sát phạt, vô ích. Cái sự sai lầm của người đó, là vì họ chưa hiểu lấy họ. Còn nếu mà tôi thực thi một sự sai lầm nữa, thì tôi chui vô cái sự sai lầm của họ, thì càng ngày nó càng eo hẹp. Đối với gia đình cũng vậy, vợ con cũng vậy, chúng ta không nên làm những điều gì phật lòng người khác. Mình phải biết tự sửa lấy mình, tự phê bình lấy mình, dẹp những cái đường lối phê bình những người khác, để sửa chữa lấy mình, mới mong có tiền tới được cái sự bình an của nội tâm.

Cảm ơn các bạn.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 4/8/1973)

TÌNH THẦY TẬN ĐỘ

HỌC NGU

Nhớ lại lần đầu tiên được gặp riêng Thầy trong khóa sống chung “*Tịnh Tâm*” ở Montreal vào năm 1987, tôi định hỏi Thầy rất nhiều câu hỏi đã chuẩn bị từ trước trong cuốn sổ tay. Nhưng trước mặt Thầy, sao lật trang nào tôi cũng thấy toàn những câu chẳng có gì đáng hỏi, nên lúng túng nhìn Thầy : “*Con hết câu gì để hỏi rồi*”, thì Thầy vừa nghiêm nghị vừa nhắc nhở cái mặt thật là xấu xí để diễn tả một lời dạy quan trọng : “*Con là người ẹ nhất trần gian. Nhớ kỹ câu này*”. Lúc đó tôi rất “*sốc*” vì sao Thầy lại khinh người đến thế. Tôi đâu có tệ đến nỗi đó, trong gia đình cũng như ngoài xã hội, ... tôi cũng được nhiều bà con, bạn bè, đồng nghiệp ... ái mộ và kính trọng lắm chứ ! Cho nên tôi đứng dậy chào Thầy đi ra mà trong lòng thật là bất mãn.

Nhiều năm sau, khi thiền đường Jolicoeur mới khánh thành xong, lúc đó Thầy ở trên lầu với bà Tám, anh Thăng, Vân Anh và các bạn phục vụ theo

Thầy, thì ngày nào Thầy cũng xuống phòng thiền ngồi chơi với bạn đạo và dĩ nhiên là tôi cũng thường xuyên có mặt. Vào một buổi tối không có gì đặc biệt, tôi đề nghị các bạn ngồi xích lại gần chung quanh ghế Thầy để nghe cho rõ thì Thầy nhìn tôi vừa nói vừa mỉm cười “*Nhưng mà ai nói xấu tôi thì xa tới đâu tôi cũng nghe rất rõ*”. Sau một phút ngỡ ngàng không hiểu Thầy muốn nói chuyện gì, thì bỗng dưng tôi chợt nhận ra một điều rất là hiển nhiên, như vừa được Thầy soi sáng : “*Ô! Con hiểu rồi, sao mà con ngu quá, tới bây giờ con mới hiểu ra. Để con xin lỗi anh Thăng và Vân Anh ...*”. Thầy chậm rãi nói tiếp “*Vậy thì ông Tám đề nghị con ngu thêm một bước nữa*”. Wow, “*ngu*” mà cũng có nhiều bước !!! Lời Thầy dạy thật là khó hiểu ...

Và cứ như thế, tôi được Thầy huấn luyện từ chuyện nọ qua chuyện kia, từ năm này đến năm khác. Hình như cứ mỗi lần gặp là Thầy có đề tài mới thật

là sống động, giản dị và tự nhiên để thử tâm thử tánh thử trí tôi. Phải công nhận sao Thầy dễ dàng có vô số chuyện làm tôi cứ bất ngờ, không biết phải phản ứng ra sao, chỉ biết là sau đó một thời gian, đúng là phải cần một thời gian khi ngắn khi dài, tôi mới nhận ra mình quả thật là “**ngu**”!

Chẳng hạn như một buổi tối Thầy vừa ăn xong, tôi và vài bạn đang quây quần bên Thầy ở bàn ăn thì Thầy xòe tay ra cho tôi xem: “*Con coi bàn tay của người tu*”. Tôi ngẩn ngía và vuốt vuốt lòng bàn tay Thầy một hồi, rồi không biết phải nói gì nên tôi cũng xòe lòng bàn tay của mình ra cho Thầy xem và so sánh: “*Con cũng là người tu mà sao bàn tay của con không hồng hào, đẹp đẽ, mềm mại, như bàn tay của ông Tám !*”. Thầy làm thỉnh không thèm trả lời, chắc vì thấy tôi “**ngu**” quá không hiểu ý Thầy, mà chỉ nông cạn nhìn bàn tay “*hữu hình hữu hoại*” của Thầy với cặp mắt “*thịt*” trần trụi của tôi.

Ít lâu sau, Thầy cho tôi thêm cơ hội học lại lần nữa bài học đơn giản này. Hôm đó cũng là một buổi tối Thầy vừa ăn xong: “*Con coi bàn tay của người tu*”. Ngoài việc lặp lại bốn cũ nhìn ngắm lòng bàn tay của Thầy và thấy nó cũng giống như lần trước, không lẽ tôi cũng lặp lại câu trả lời cũ mà tôi dư biết là không phải câu mà Thầy chờ đợi ? Cho nên lần này tôi xem vài lần chỉ tay chánh của Thầy, nói vài câu học lóm về đường sức khỏe, học vắn, tinh, tiền, ... của Thầy, rồi vừa xòe 2 lòng bàn tay của mình ra cho Thầy xem vừa khoe với Thầy điều tôi mới biết được: “*Ông Tám coi nè, Minh nó nói con có được 2 cái lần này chạy song song với 2 đường sức khỏe là tốt lắm, bao nhiêu lần chỉ chút như tên bắn vào con đều bị 2 cái lần đó đỡ hết, như thể có 2 ông thần hộ mạng vậy.*” Tôi nghĩ nói như vậy cho Thầy an tâm là tôi không có sao, mặc cho bao nhiêu sóng thần, động đất, .. cứ liên miên nhắm vào tôi như muốn tiêu diệt tận gốc rễ. Tôi nghĩ chắc đây là điều Thầy không muốn nói thẳng ra. Nhưng Thầy trả lời như đang bực mình vì tôi vẫn “**ngu**” chưa hiểu được ý Thầy: “*Cái miệng của mày, có 10 ông thần đỡ cũng không nổi*”. Lúc đó các bạn ai cũng xúm lại xòe bàn tay của mình ra xin Thầy xem giùm. Nhưng Thầy đứng dậy đi lên lầu nghỉ. Tới nay, tôi cũng không chắc thật ra Thầy muốn nhắn nhủ điều gì. Không hiểu sao Thầy không nói huyet toẹt ra hết có phải sẽ giản dị biết bao! Còn nếu muốn “*bí mật*” thì Thầy chỉ cần “*chuyển*” một cái cho mọi người đi chỗ khác chơi hết là xong. Gần đây, có một bạn

đạo nghe tôi than thở như vậy thì đoán mò: “*Em xem phim Tế Diên Hòa Thượng, thấy có đoạn Tế Phật xòe lòng bàn tay của mình ra cho Thương Tiểu Dũng xem, anh này nhìn kỹ một hồi thấy hiện ra cảnh tương lai ... Chắc là Thầy muốn hé lộ thiên cơ cho chị biết, phải chị chị cũng tập trung nhìn thật kỹ*”. Tôi chỉ thờ ra: “*Too late (quá trễ), bây giờ Thầy đi rồi còn bàn tay đâu mà tập trung nhìn thật kỹ !!!*”. Chỉ tiếc sao lúc xưa mình “**ngu**” thế !

Không phải Thầy chỉ thử mỗi khi gặp, mà còn thử cả những lúc “*bất ngờ*” như Thầy đã dặn trước: “*Bất ngờ mới là sự thật !*”. Như đêm hôm đó, vào khuya thứ sáu 21 tháng 7 năm 2006 sau khi thiền xong, tôi còn ngồi nhắm mắt ngủ tiếp, bỗngưng ánh sáng chói chang quen thuộc của Thầy xuất hiện làm tôi giật mình mở mắt. Như đang chạy xe quá vận tốc mà thấy cảnh sát chớp đèn, tôi lật đật xin lỗi một cách phản xạ không kịp suy nghĩ gì cả: “*Dạ con biết lỗi rồi, ông Tám cho con học qua bài mới đi*”. Thầy vừa lấy ngón tay trỏ quẹt lên mặt tôi mấy cái râu, vừa nói: “*Muốn học bài mới, thì học cái này*”. Nói rồi biến mất. Tôi lo lắng vội chạy vào kiếng xem 3 cái lần Thầy vẽ có còn trên mặt tôi không. May quá chẳng thấy gì cả, nhưng hình ảnh mấy cái râu đó thật cứ rõ ràng trong ký ức. Tôi lại bàn vẽ trên tờ giấy cái hình rồi email cho vài bạn quen hàng tuần sinh hoạt Mục Bé Tám trong room Paltalk “*Đồng Tu Chơn Hành*” (Vô-Vi Phát Triển Điện Năng) để nhờ các bạn đoán xem Thầy muốn dạy điều chi, xem có giống như điều tôi nghĩ hay không.

Lúc đó Thầy không có ở Montreal vì vẫn đang trên hành trình du thuyết còn lâu lắm mới trở về. Đáng lẽ bài ai nấy học, nhưng tôi nghĩ Thầy sẽ thông cảm và không ngạc nhiên khi tôi “*tham khảo*” các bạn, vì bài này khó quá. May mà các bạn cũng hăng hái góp ý, đặc biệt là anh Khương Bửu Võ, nghiên cứu trả lời bằng tiếng Việt, tiếng Pháp, tiếng Anh, tiếng Tàu. Anh phân tích và giải thích cặn kẽ là 3 lần râu hợp lại thành:

- chữ “*Tiểu*” là nhỏ, như tiểu muội, tiểu nhân, ... còn có nghĩa là nhỏ bé, khiêm nhượng, từ tốn;

- chữ “*Tâm*” là tim, nhưng với gạch chính giữa bị lem, ý nói người có tâm bị ô nhiễm giống như quả Ly trong bát quái, nghĩa là cần tu;
- hoặc viết chữ “*Tâm*” mà thành chữ “*Tiểu*”, ...

Tôi tham khảo luôn các bạn người Tàu hàng xóm hay cùng đứng chờ xe buýt buổi sáng để đi làm, thì họ cũng trả lời tương tự như vậy. Nhưng tôi vẫn thắc mắc sao không viết chữ Tàu đó trên trán, trên gò má, trên bàn tay, ... mà lại là râu ria quanh miệng? Mà sao Thầy lại dùng chữ Tàu khi biết tôi đâu có rành loại chữ này. Thì anh Võ thêm ý khác “*Về mặt làm hề*” là ý Thầy nói mọi người thế gian giống như hề trên sân khấu, lúc làm vua, lúc làm lính, ... Hmm, Thầy lại rầy tôi làm “*hề*” sao? Anh Vương Việt Hồng thì đồng ý như vậy. Lúc đầu anh cũng nghĩ tới chữ “*Tiểu*”, nhưng không giải thích ổn thỏa được ý nghĩa của chữ này nên anh xoay ra giải thích theo tự dạng của hình vẽ: Hình vẽ giống như nhìn sang trái, nhìn sang phải, nhìn xuống dưới, có vẻ “*động loạn*”, nên có lẽ Thầy khuyên tôi nên quay vào trong thì hơn, giữ trung dung, đứng giữa:

Rước tìm bài học tự tâm ta
 Tả hữu hai bên ý phóng ra
 Cúi xuống hạ tăng thanh khí điền
 Quy nguyên thiên thượng đạo tâm hòa.

Tôi ngẫm nghĩ có thể vì lời lẽ êm ái không đủ để tôi chú ý quan tâm đúng mức nên Thầy phải dùng cách nào thâm thía hơn để nhắc cho tôi nhớ đời, và cho tôi cơ hội phục hồi luồng điển đang xuống thấp tới tận cùng như anh Hồng nhận xét. Chắc là như vậy rồi, vì rất hợp với sự phỏng đoán của chính tôi:

Bôi lọ làm hề cũng tại ta
 Đông tây gây họa từ “khẩu” ra
 Hạ tăng công tác trì nặng điền
 Quay đầu hồi lỗi mới thật hòa

Dù sao, tôi vẫn không hiểu tại sao Thầy cứ phải úp úp mở mở mà không nói rõ ràng nếu muốn dạy tôi điều gì. Không cần đoán mò có phải sẽ hay hơn không, vì ai dám chắc chắn là mình đoán đúng. Biết đâu mình đã đặt chủ quan chủ kiến của mình vào sự việc, chứ không hoàn toàn vô tư trong sáng. Như đọc được những ý nghĩ bất mãn của tôi, một buổi tối cũng tại bàn ăn sau giờ cơm chiều, Thầy

nhìn tôi chăm chăm như bảo tôi phải tập trung nghe lời Thầy dạy:

1. Con không làm đại diện;
2. Con không nói nhiều;
3. Con không làm trung gian.

Lần này thì tôi vui rồi, vì đúng là rõ ràng dễ hiểu, bảo đảm không sợ hiểu lầm hiểu lộn gì cả. Dù tôi có “*ngu*” tới đâu cũng phải hiểu. Hơn nữa, 3 chuyện này chẳng có gì khó khăn cả. Vấn đề là tại sao Thầy lại nghiêm trang như vậy cho 3 việc quá dễ thực hiện này? Nhưng lúc đó không hiểu sao tôi chỉ “*Dạ*” mà không hỏi thêm cho biết lý do. Cái thói quen “*phản ứng chậm*” này thật là đáng ghét, vì khi tôi nghĩ đến việc hỏi thêm cho rõ hơn thì Thầy đã đi lên lầu nghỉ mất rồi, còn khi gặp Thầy những lần sau đó thì lại có chuyện nọ làm quên mất chuyện kia.

Mãi sau này, khi các bạn cứ nhờ tôi làm trung gian cho đủ thứ việc, hầu hết là những việc liên quan đến tu học hay từ thiện, ..., tôi mới nhớ lại lời Thầy. Nên dù những việc đó toàn là những việc nên làm để giúp người giúp bạn, tôi vẫn băn khoăn vì cảm thấy mình đang cãi lời Thầy. Không biết làm sao cho phải, tôi bèn năn nỉ các bạn giúp tôi thực hiện những lời “*rõ như ban ngày*” mà Thầy đã ân cần căn dặn. Ngược lại, tôi vẫn khổ tâm vì cảm thấy mình ích kỷ “*thiếu vị tha*” chỉ vì áp dụng lời Thầy một cách máy móc và mù quáng, trong khi “*vị tha*” cũng nằm trong “*10 điều thực hành tâm đạo*” do chính Thầy dạy bảo. Lúc đó tôi mới nhớ ra đã nhiều lần bị Thầy rầy là “*thiếu trí*”, nói nôm na có nghĩa là “*ngu*” quá đi! Rốt cuộc, có lẽ vì ngày giờ đã cận kề mà coi bộ tôi cứ dậm chân tại chỗ nên Thầy đã phải nhắc cho mấy chữ “*Ông Tám không có nói là thiền viện Jolicoeur không được làm trung gian*”. Lần này thì tôi vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa cảm ơn Thầy: “*Ông Tám ơi, con đúng là người ẹ nhất trần gian, không hiểu sao con lại không nghĩ ra một cách giải quyết quá đơn giản như vậy*”.

Cho tới bây giờ, tôi vẫn thấy câu “*Con không làm đại diện*” là quá dễ. Chỉ có câu “*Con không nói nhiều*” là phải dứt khoát làm cho bằng được, nếu không muốn lãnh thêm mấy cọng râu ria trên mặt. Cho nên ở sở làm tôi chọn việc không cần phải nói nhiều, chỉ cần cả ngày ngồi gõ trên computer để giao lưu với mọi người. Tôi về lại cũng tiếp tục gõ

gỗ ... tới khuya, hầu hết là để trả lời thư bạn đạo bạn đời, gần như đêm nào cũng quá luôn giờ thiền, rồi vừa gỗ vừa “*Xin lỗi ông Tám, con đang trễ giờ thiền, nhưng con vẫn đang niệm Phật theo ông Tám*”. Cứ tưởng như vậy là “*không nói nhiều*”, cho đến hôm tham dự khóa sống chung “*Tình thương*” cuối tháng 3 vừa qua ở thiền đường “*Qui hội Người Già*” bên Florida, nghe quy luật của buổi “*Tịnh Khẩu*” do ban tổ chức đề ra, tôi mới phải suy nghĩ lại lời Thầy dạy sau khi lời phản đối của tôi bị từ chối. Quy luật đó là “*Tịnh khẩu*” hàm ý nghĩa là phải “*Tịnh tâm*”, chứ nếu cái miệng không nói mà cái óc nghĩ lung tung, cái lỗ tai thì nghe đủ thứ chuyện, còn không trả lời bằng miệng mà trả lời bằng cách ra dấu hay cười thì cũng phạm luật như thường, vì như vậy chúng tỏ là đã “*nghe*” rồi. “*Tịnh khẩu*” không có nghĩa giản dị là chỉ tập “*câm*” như tôi nghĩ. Dĩ nhiên là lần “*Tịnh khẩu*” đó tôi phạm luật liên miên trong khi cứ tưởng quá dễ vì đã quen làm thỉnh rồi, đến nỗi đi lạc mà cũng không chịu mở miệng để hỏi đường, ...

Rốt cuộc, sau mấy chục năm tu hành, tôi khám phá ra mình vẫn còn “*ngu*” quá, trong khi di huấn 2009 Thầy có nói: “*Người ngu cách mấy mà tu Vô Vi rồi cũng thông minh*”. Như vậy có thể suy ra là vì tôi tu chưa đủ, tức là “*thiếu tu*” trong câu nói quen thuộc của Thầy “*Mang danh tu mà thiếu tu*” mà bạn đạo đã có dịp thảo luận sâu sắc trong Đại hội “*Du Hành Đạo Pháp 2012*” ở Nam Vang hồi tháng 9 năm ngoái.

Rồi trong khóa sống chung Âu châu 2013 vào tháng 5 vừa qua do bạn đạo Đức quốc tổ chức, có một câu tương tự và quen thuộc khác của Thầy mà nhóm của chúng tôi và nhóm các bạn ngoại quốc được bạn đạo trách nhiệm chương trình tu học do Bỉ quốc phụ trách trao cho đề thảo luận: “*Chỉ có ta sai chẳng có ai sai*”. Lần đó có mấy bạn nói là càng tu càng thấy mình sai, chứ hồi trước khi tu thì lúc nào cũng thấy mình đúng, chỉ có người khác mới sai. Có nhiều bạn khác lại lý luận tương tự như câu của Thầy trong di huấn 2009 về “*Người ngu*”: “*Sai cách mấy mà tu Vô Vi rồi cũng sẽ hết sai hay bớt sai, chứ càng tu mà càng sai thì tu làm chi*”. Giữa 2 ý kiến đối nghịch này là những ý kiến trung dung hơn, với những ước lượng chỉ khác nhau về mảy con số: từ 0% sai đến 100% sai, và từ 100% đúng đến 0%

đúng. Khi được các bạn bầu lên để tổng kết, tôi chỉ còn cách dùng đến cái chiêu “*ba phải*”, hay “*8 phải*” như lời Thầy nói trong Đại Hội “*Du Hành Tự Thức 1*” ở Hồng Kông năm 1992, hay “*vô số phải*” mà tôi thường dùng khi nhắc tới Thầy. Đại khái là: “*Ai cũng đúng theo trình độ của mình, và ai cũng sẽ thấy việc mình nghĩ, làm, hay nói, ... trước đó là sai, là còn sơ xuất, có thể làm tốt hơn, đúng hơn, nếu đã tiến qua trình độ khác cao hơn, thanh nhẹ hơn, sáng suốt hơn, ...*”. Khi trở về chỗ ngồi, có bạn vừa ý khen: “*Chị Mỹ Kim đại diện tụi em rất đúng, vì chị tổng kết rất hay, rất đầy đủ*”. Lúc đó tôi mới nhớ ra là vừa phạm điều số 1 của Thầy dạy mà tôi cho là quá dễ: “*Con không làm đại diện*” !!!

Tóm lại, càng ngẫm nghĩ, tôi càng thấy thật là phục Thầy vì quả thật tôi là “*người ẹ nhất trần gian*”. Chỉ có 3 lời dạy ngắn gọn của Thầy mà tôi làm hoài không xong, cứ phạm rồi tái phạm. Nhưng cũng buồn cười cho cách điều luyện giản dị của Vô Vi, vì cứ như vậy trước sau gì bao nhiêu “*bản ngã*” của người tu cũng sẽ tiêu hết, và không thể nào có chuyện “*cống cao ngạo mạn*” khi cứ thấy mình hết bậy tới sai, hết cái “*ngu*” này đến cái “*ngu*” khác,

Để kết thúc đề tài này, tôi xin trích 4 câu kệ trong câu đáp số 5 của Mục Bé Tám ngày 27 tháng 9 năm 1995, được đăng trong Tuần báo Vô-Vi số 142 ngày 14 tháng 7 năm 2013 tức là ngày hôm nay:

Học **ngu** phục vụ quần sanh tiến
Học hỏi không ngừng tự tiến xuyên
Điền pháp Trời ban trong thức giác
Dẹp phần lưu luyện tự mình yên.

Và thêm 4 câu thơ tâm đắc tôi gởi cho Thầy vào những ngày tháng mới nhận biết ra là mình còn “*ngu*”:

Theo Thầy học một chữ “**Ng**u”
Học xong mới thấy cần tu dài dài
Tu cho tiến tới thanh đài
“**Ng**u” hoài tu mãi tới ngày quang vinh.

Mỹ-Kim
14 tháng 7 năm 2013

TIN TỨC VOVILIB - CẬP NHẬT THÁNG 7

Kính chào quý bạn đạo,
Tháng 7 này, VoViLib có thêm những phần sau đây:

1. Phone App Thiên Ca cho ANDROID.

Trên Trang Thiên Ca: <http://www.vovilibrary.net/songs/songs.php>

Phía góc dưới bên phải của trang, có một link mới gọi là "Phone App Thiên Ca cho Android". Quý vị có thể download software này (file VoViMusic_andr_v1.apk, 835 KB) và cài vào điện thoại có chạy ANDROID operating system (như của Samsung chẳng hạn) version 2.2 hoặc mới hơn. Quý bạn đạo sẽ có dịp để nghe hầu như tất cả album thiên ca của VoViLib trên điện thoại cầm tay của mình, với đầy đủ lời bài hát hiện lên như karaoke khi nghe, cùng với một số tập nhạc.

Đây là một phát tâm đóng góp của hai bạn đạo tại Montreal. Hy vọng trong tương lai không xa (khi hội đủ phương tiện và cơ duyên), Nhóm Thực Hiện Thư Viện Vô Vi sẽ có dịp công hiến đến bạn đạo một version tương tự của app này để chạy trên Iphone và Ipad.

2. Trang Video.

<http://www.vovilibrary.net/search/videos.php?Stype=latest>

đã được cập nhật. Mới nhất là các cuốn sau đây:

- *Khánh Thành TĐ Qui Hội Tâm Linh, 1992*
- *Khánh Thành TĐ Tứ Thông, 1989*
- *Tân Niên Kỷ Ty, 1989*
- *Giảng tại TĐ Fountain Valley, 1984*
- *Nhân Dịp Phát Hành Phụ Ái Mẫu Ái, 1984*

3. Các trang

- **Lá Thư Vô Vi** - <http://www.vovilibrary.net/search/books.php?opt=2&help=sb>
 - **Trang Thơ** - <http://www.vovilibrary.net/specialPages/poems/poems.php>
 - **Thư Từ Lai Vãng** - <http://www.vovilibrary.net/specialPages/letters/letters.php> , và
 - **Độc Bài Giảng** - <http://www.vovilibrary.net/search/transcripts.php>
- cũng có một số tài liệu mới.

Kính mời quý bạn đạo tham khảo.

Chân thành cảm ơn tất cả quý bạn đạo đã kiên nhẫn góp công xây dựng Thư Viện Vô Vi trong thời gian qua - một kho tàng chung của cộng đồng bạn đạo Vô Vi quốc tế.

Thân kính,
Nhóm Thực Hiện Thư Viện Vô Vi.

Vấn Đạo qua Internet

T/Đ Tứ Thông, Houston

Ông Nguyễn văn Sơn

Houston, 5-11-95

Hỏi: Kính thưa Cha Trời Mẹ Đất Tổ Thầy và Các Chư Vị Vô Vi

Hôm nay con Nguyễn văn Sơn 54 tuổi Tân Tị và các con kính xin đánh lễ Cha Mẹ Tổ Thầy. Vào năm 1988 con được gặp Kim Thân Cha và được đặt pháp danh - Hòa Chất- Sau đó Cha bảo ăn chay trường tu hành và không cho sang Mỹ nhưng vì quá thương con nên con bỏ sang Mỹ đoàn tụ gia đình, nên 3 năm nay từ ngày sang Mỹ con đã ngã bệnh nặng. Kính trình Thầy 4 tháng nay con được bạn đạo Vô Vi Houston chỉ bước đường tu học và thanh lọc do đạo hữu Hy chỉ dẫn để trị bệnh nan y tiểu đường làm mù mắt không đi tiểu được. Đồng thời làm lở 2 chân. Mỗi tuần phải vào nhà thương 3 lần để lọc máu. Nhưng nhờ uống thuốc thanh lọc nay bệnh tiểu đường bớt được 50%, chỉ còn 2 mắt không thấy, không tiểu được, 2 chân lở nặng. Hằng ngày con luôn niệm Lục Tự Di Đà và nghe băng thầy trị niệm Lục Tự và nghe băng giảng khác cùng làm phép Chiêu Minh, vì chân bị lở nặng nên con không làm phép Soi Hồn được.

Kính xin Cha Mẹ Tổ Thầy thương xót con trẻ lạc loài dưới trần và lỗi lầm hãy tha thứ cho con. Xin Thầy chỉ những bước kế tiếp để con đi được đúng đường và tu hành đắc đạo hầu có ngày trở về nguồn cội gặp lại Cha Mẹ Tổ Thầy. Khi đánh EMail này thì hay tin ông Sơn đã mất. Kính xin bạn đạo cầu nguyện cho ông.

Đáp: Rất tiếc ông Sơn báo tin quá trễ, gia đình phải cần cố gắng tu thiền nhiều hướng tâm về người thân, sẽ được cứu. Biết được Cha thì không đến nỗi gì lo.

Bà PTT

Hỏi: Con tên PTT 53 tuổi Nhâm Ngọ, năm 1988 được gặp Kim Thân Cha và được đặt Pháp danh - NGỌC THỦY - Sau đó con bỏ sang Mỹ để đoàn tụ gia đình trong 4 tháng nay. Con xin kính trình Thầy bước đường tu học của con:

Con đã thanh lọc do bạn đạo HY hướng dẫn để trị bệnh tiểu đường và thanh lọc trước. Trong 2 tháng nay con tập phép Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, niệm Lục Tự Di Đà và lấy 50 lạng phương Nam. Sức khỏe con rất sung mãn da dẻ hồng hào, bệnh tiểu đường gần như đỡ 80%. Trong lúc Soi Hồn bên mắt trái con thấy hình trăng lưỡi liềm còn mắt phải thấy các vì sao, rồi kể đó con thấy ánh sáng nhưng chưa rõ. Con ráng niệm Lục Tự Di Đà thì thấy hình ảnh Phật hiện ra. Sau đó con ráng tập tiếp thì ánh sáng đó chói vào mắt con như một cực điện mạnh rơi vào mắt con. Con ráng tập trung thì thấy cảnh trời hiện ra. Sau đó con thấy đẹp quá ráng nhìn bị động nên trở lại. Kính xin Thầy hướng dẫn con những bước kế tiếp !

Đáp: Con nên tiếp tục ba pháp mà mọi người đang thực hành. Điều quan trọng là giải quyết nghiệp thân trước hết, về tiểu đường nên ăn rau và hột kê thể cơm trắng. Tránh ăn bột trắng, đường trắng, bún, bánh mì vì các chất này có lượng đường cao.

cô NTTT

Hỏi: Con Nguyễn thị thanh Thủy 28 tuổi Đinh Mùi. Năm 1991 con gặp Kim Thân Cha được đặt pháp danh - NGỌC LỢI - sau đó theo gia đình sang Mỹ. Kính trình Thầy : Trong hai tháng nay con Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển lấy 50 lạng phương Nam. Trong lúc Soi Hồn con thấy tại tam tinh các luồng điện màu tím hiện ra bay vòng tròn vòng quanh mắt con. Sau đó con ráng tập trung vô thấy ánh sáng hiện ra thật sáng như một bóng đèn lớn soi vào mắt con. Con ráng tập trung niệm Lục Tự thì con thấy hình ảnh Phật hiện ra cử động và cười. Con ráng nhìn bị động sau không thấy nữa. Kính trình Thầy xin hướng dẫn con tiếp bước đường tu học.

Gia đình con xin kính trình Thầy những bước đường tu học và Cầu chúc Thầy - Phước như đông hải Thọ như thái sơn để độ cho chúng sanh đồng tu tiến về lại nguồn cội gặp Cha Mẹ Tổ Thầy.

Đáp: Con đã có duyên lành gặp được Cha và có duyên may gặp được pháp VVKHHBPP, cần thực hành ráo riết, không nên bê trễ, phát đại nguyện trường chay, thực hành đúng đắn pháp môn đã nhận

được, thì tương lai sẽ có kết quả tốt. Cần vun bồi ý chí không thay đổi trong một kiếp này thì phần hồn sẽ được tốt ở tương lai. Biết được đời là tạm, lo tu là chánh. Con có phần lo âu, cho nên có màu tím xuất hiện từ sự lo âu mà ra. Trời Đất Người, con đã mang xác làm người tức là đại diện Trời Đất, nên tận dụng pháp môn để tự khai sáng mình. Con phải vui trong cuộc sống vì con đã có cơ hội hiểu được nguyên lý của ba cõi - cuộc sống phải được an vui mới đúng, làm người vui tu tiến thì tương lai có bỏ xác đi nữa cũng sẽ được về cõi thanh tịnh và xán lạn.

T/Đ Hồng Bính Hoàng, Washington DC

Hỏi: Thưa Thầy có thể nào đặt kính Vô Vi trong phòng ngủ không, vì con chỉ có chỗ đó là có thể đặt kính Vô Vi mà thôi.

Đáp: Kính Vô Vi cần đặt chỗ trang nghiêm, không nên đặt trong phòng ngủ.

Hỏi: Gan là nơi cư ngụ của hồn, vậy người bị thay lá gan mới thì phần hồn của họ đi đâu? Lá gan bị cắt bỏ có đem phần hồn đi không? Cảm ơn Thầy.

Đáp: Phần hồn thuộc về điển, chỉ có tu điển thăng hoa mới thay đổi. Thí dụ: dù cánh tay bị cắt cụt, khi ráp cánh tay giả, có khi cánh tay giả vẫn ngứa, gãi rồi thì thấy đã ngứa. Người tu Vô Vi có điển rút bộ đầu tức là phần hồn đang được thay đổi, hướng thượng thì hồn thanh nhẹ, hướng hạ và dâm dục thì hồn sẽ bị nặng nề hơn, thích hợp với hạ cấp, trí tuệ khó khai minh.

T/Đ Culver City, Los Angeles

anh NVH

Kính xin Thầy minh giải như sau:

Hỏi: Thầy thường nói đến "Cần Khôn Vũ Trụ" Thưa Thầy con có thể hiểu "Cần Khôn Vũ Trụ" bao gồm mọi sự vật mà con người có thể cảm nhận bằng ngũ quan hay bằng dụng cụ khoa học hiện thời, và tất cả những gì hằng hữu có ảnh hưởng đến cuộc sống của con người mà mắt phàm không thấy được?

Đáp: Tu thiền Vô Vi cảm thấy được bộ đầu thanh nhẹ lâng lâng rút lên, lúc ấy mới thấy rõ sự liên hệ vũ trụ với khối óc là một, tiến về thanh giới, mới cảm thấy là vũ trụ quang lớn rộng, đã và đang tận độ quần sanh, hình thành mọi trạng thái trên mặt đất này. Khối óc xác nhận do người tu thiền dày công

cảm thức rõ rệt và chứng minh qua sự sáng suốt của mọi hành giả chuyển hóa và tận độ quần sanh trên mặt đất này. Chúng ta là người tu luôn luôn có cơ hội cảm thức được sự sáng suốt của mỗi khối óc khác nhau tùy theo mọi chu kỳ tiến hóa khai triển bởi thiên cơ lớn rộng.

Hỏi: Thưa Thầy, "Luồng Điện Cái của Vũ Trụ" có một vị trí nhất định nào không, hay là bàng bạc khắp mọi nơi và người hành thiền chân chính sẽ cảm nhận được bất cứ lúc nào? Xin đa tạ Thầy.

Đáp: Trung tâm bộ đầu khai triển tức là liên hệ với luồng điện cái của vũ trụ, tức là đúng đường. Không nên ham thích bất cứ hình ảnh từ đâu mang đến. Tự mình khai sáng, điện năng hòa hợp với cần khôn vũ trụ thì sẽ cảm thấy ta là cảnh, cảnh là ta, để dứt khoát chủ kiến và để nhập định hơn.

Hỏi: Trong "Mục Bé Tám" ngày 8-9-95, câu Kệ "Tâm sắc song hành quy điển giới." "Tâm sắc" có cùng nghĩa với "tâm thân" hay nghĩa khác?

Đáp: Tâm sắc ở đây có thể nói là tâm thân cũng được, vì xác ngũ tạng có điện năng màu sắc.

Hỏi: ngày 10-9-95, câu kệ "Chẳng còn mê chấp chẳng làm tôi." "làm tôi" hay "lầm tôi". Nếu là "lầm tôi" thì có nghĩa là làm "tôi tớ" hay có nghĩa khác?

Đáp: Có nghĩa là tôi tớ, đúng như vậy.

anh LVK

Kính thưa Thầy:

Sau khi nghe băng Đại Hội "Hợp Thức Hòa Bình" vừa qua, con có hai câu hỏi sau đây, nhờ Thầy vui lòng giải đáp.

Hỏi: Xin Thầy minh giải tại sao cát nhà lại tạo nghiệp, như Thầy đã viết trong thơ cho chị Mã Tố Anh.

Đáp: Cát nhà, mua nhà cũng là nghiệp vì mình phải lo lắng cho căn nhà nhiều hơn là lo cho bản thân, khó dứt khoát tình đời để tu. Ngày 1 tây là lo cho ngày 30 tây rồi.

Hỏi: Một bạn đạo hỏi về việc uống rượu hay bia được Thầy trả lời, nguyên văn như sau: "Bây giờ hằng bia cũng chiều người tu. Bia không rượu cứ việc uống, không sao. Uống như uống nước lạnh mà bỏ ích cho cơ tạng." Xin Thầy cho biết loại bia này tên gì và có bán tại đâu? Con xin đa tạ!"

Đáp: Xứ Mỹ có tràn đầy loại bia không rượu, ngay cả rượu chất không có chất rượu cũng có, bán nơi các tiệm rượu, con nên hỏi nơi các tiệm rượu ở địa phương thì biết.

T/Đ Quy Hội Tâm Linh, Montreal

Hỏi: Thừa thầy hào quang và điển quang có khác nhau không ?

Đáp: Hào quang thanh nhẹ hơn điển quang. Nó là khối thanh tịnh của người dày công tu thiền.

T/Đ Brussel, Belgium - anh NVT

Kính thưa Thầy, Con là Nguyễn Văn Thiệu ở Belgium. Con có những điều không được hiểu rõ. Kính xin Thầy giải thích cho con được tường tận. Con xin tạ ơn Thầy. Đây là 2 câu hỏi:

Hỏi: Sau khi đi dự Đại Hội VôVi ở Las Vegas về tới phi trường ở Bỉ, con có gặp một người bạn cũ lâu năm. Chúng con bắt tay nhau, vừa nắm lấy bàn tay, con cảm nhận một luồng điện rất mạnh như điện giật làm con và người bạn này phải buông tay nhau ra và giật lùi lại mấy bước, những người đứng gần cũng thấy như vậy, mọi người lấy làm lạ không biết tại sao? Con cũng vậy! Kính xin Thầy giải thích.

Đáp: Điện năng của khu vực đó tỏa ra nhiều điện năng, có khi rờ cánh cửa cũng bị điện giật là vậy. Nếu nắm mạnh lại là hết.

Hỏi: Một đêm sau khi thiền xong nằm xuống niệm Phật, một lúc sau mơ mơ màng màng, con thấy có

khoảng 4,5 người ngồi đối diện với con, họ không nói gì chỉ ngồi im như thiền vậy. Mới đầu con sợ lắm, sau niệm Phật và trong tâm nghĩ "Cứ niệm Phật, còn họ muốn làm gì thì kệ họ". Sau đó con hết sợ và ngủ thiếp đi. Thừa Thầy mấy người này là ai? Tại sao con lại gặp những người này?

Đáp: Đó là những người trong bản thể, tương lai sẽ thấy cả ngàn người nhưng khác mặt nhau, chứng minh là sự cấu trúc thành tiểu thiên địa, phải có vạn linh chung sống. PLVVKHHBPP là một phương pháp khai thác tiểu thiên địa, vạn linh đồng tu đồng tiến sẽ biến thành xá vệ quốc là vậy, phần hồn chủ nhơn ông càng tu càng thấy nhiệm vụ của chính mình là phải giáo dục lục căn lục trần. Muốn giáo dục lục căn lục trần thì phải đặt những câu hỏi tự vấn để xem hậu quả của mọi việc ra sao, thì sẽ cảm thấy vị trí của đôi bên. Linh của chủ nhơn ông là quan trọng mà thôi. Thực hành như vậy sẽ dễ dứt khoát thất tình lục dục mà tiến.

T/T HOLLAND, chị NKTT

Hỏi: Kính thưa Thầy, Những người nào không được phép thực hành Pháp Lý Vô Vi? Con xin cảm ơn Thầy; Con Nguyễn Kim Thanh Thủy.

Đáp: Người nào cũng có quyền thực hành PLVV nếu người cảm thức được pháp này có hữu ích cho bản thân từ phần hồn đến thể xác, bằng lòng nắm lấy mà tiến thân thì người ấy sẽ trọn quyền sử dụng pháp này để khai thác tiểu thiên địa sẵn có mà tận hưởng ở tương lai từ hồn lẫn xác.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 5 tháng 6 năm 1977

Cảm ứng tâm can lí luận bàn
Bên trong hóa giải tự tâm sang
Quang minh đời đạo cao siêu giác
Trí tuệ pháp quang chuyển pháp tràng.

Pháp tràng ban rải khắp nơi
Do tâm tự giác do lời khai minh
Thế gian tiến tới thiên tình
Bên trong là cảnh là hình giác tâm
Đức tri, tri đức ngấm ngấm
Giải thông nguyên lí thâm trầm tiến thẳng
Cảm minh các giới các tầng
Cơ năng sắp sẵn mỗi phần tiến vui
Càng tu càng tiến càng trui
Lòng không thay đổi giữ mùi pháp quang
Tiến theo ánh sáng thiên đàng
Giải thông vọng động tâm an muôn đời
Bình tâm xét lí mở lời
Điển thanh tiến giác hợp thời tiến thẳng
Đổi trao, trao đổi tiến nhanh
Hòa cùng vũ trụ kết màn Vô Vi
Tình thương quảng đại gắng ghi
Tiến trong đà tiến, ta thì giác tâm
Trực thanh, thanh trực truy tâm
Hòa đồng nhất thể khởi lìa khỏi sai
Luật Trời sắp sẵn an bài
Tiến càng lo tiến, có ngày an vui.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Bốn

ĐẠO CUNG ĐÔNG HOA LẦN THỨ BA

THẨM HOA NGUYÊN LINH CỦA CHÚNG SINH

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 13 tháng 11 năm Kỷ Mùi (1979)

Thơ

*Bách xích can đầu tại mục tiền
Phi thăng nhất bộ tựu thành tiên
Thâm sơn lục thụ khai tân diệp
Náo thị tu thân hưởng lạc thiên.*

Dịch

Gây thần trước mắt quá cao thay
Một bước thành tiên hãy gắng bay
Cây biếc núi sâu chồi mới nhú
Ồn ào tu chợ hưởng trời vui. (1)

Tế Phật: Nhân gian khắp nơi tình cảm nồng ấm, đến quán cơm chủ quán niềm nở mời mọc, rót nước trà, đưa khăn lau tay, tới chợ rau mua rau, người bán hàng cũng tiếp đãi nồng hậu, chẳng phân biệt là kẻ ác hay người thiện, họ đều đối xử thân thiết như nhau, chẳng hề nghĩ ngược nghĩ xuôi, khắp nơi tình cảm quả là nồng nàn. Nếu như có người nói: “Đó là họ vì tiền đầu phải vì người, cho tình cảm đó là tốt đẹp sao được?” Ha ha, thế gian toàn là coi tiền hơn người quả là quá “thực tế”, bởi lẽ chúng sinh quá nghĩ ngợi. Kẻ buôn bán cung cấp cho chúng ta rau và cơm để cho chúng ta được ấm no, song chúng ta cũng phải trả tiền cho họ để họ duy trì sinh hoạt như thế là rất tự nhiên là phò trợ thiên đạo một cách hết sức vô tư, thực hiện được nguyên tắc tương trợ, tương sinh rất là “thực tế” và “thiết yếu” có lẽ nào

ta lại đi oán trách. Chỉ cần giữ đúng phần vụ và trách nhiệm của ta là có thể thay đổi được phương tiện ăn mặc, cư ngụ, di chuyển, dưỡng sinh để đời sống được sung sướng, đó chính là một mà là tất cả, tất cả mà là một. Bởi vậy nói: “Được một mà muôn việc thành” (*đắc nhất vạn sự tất*). Đạo lớn cũng từ một mà biến hóa thành muôn cái khác biệt, nếu như phát huy được sức của muôn người tới mức tận cùng của nó sẽ cung ứng được hết những nhu cầu cần thiết cùng quy kết được muôn sự vận hành trở về với đạo lớn, thể hiện được sức mạnh vô cùng tận của đạo vậy.

Thứ tình nồng ấm này cũng là tình đạo, tuy nói là đại đạo vô tình, song tình lại có thể sinh để nuôi nấng trời đất, tạo hóa cùng vạn vật, cho nên có thể thấy rõ được là trời đất không những chẳng vô tình mà trái lại tình cảm của trời đất lại hết sức vô tư và rộng lớn, coi muôn loài chúng sinh là một thể, như bà mẹ thai nghén bào thai, luôn luôn lo lắng trông chừng.

Dương Sinh: Đã như vậy thì còn biết nói năng sao?
Tế Phật: Chút khí con hít thở chẳng phải là do trời cung cấp đó sao? Không kể người thiện hay kẻ ác trời đều ban phát dưỡng khí như nhau, lại còn nước uống, đất đai đi lại, trời cũng thân tặng cho mọi người một cách đầy đủ và công bằng. Sở dĩ trời đất yêu thương loài người là vì tình cảm của trời đất đối với con người quá đối sâu dày, con người đã hấp thụ ân đức của trời đất một cách quá dễ dàng quen thuộc, do đó phải cảm tạ trời đất, đi đúng quỹ đạo của trời đất đã vạch ra, chúng sinh tự nhiên được sống thanh thoi mãi mãi trong sự bao bọc của trời đất, sống và chết là một, đều được trời đất ban ơn

thương xót, thì sự sinh tử của chúng sinh, lại chẳng tự nhiên và không đáng lạc quan sao?

Bữa nay thầy trò mình phụng chỉ viết sách Thiên Đường Du Ký với mục đích là muốn cho tâm mê muội của chúng sinh được sáng tỏ, để cho chúng sinh tuy sống tại thế gian song đều có thể hưởng được lạc thú thiên đường, như vậy là chúng sinh làm sống lại tinh thần đạo học của Tiên Thánh ngàn xưa, cùng xây dựng đời sống thái hòa cho muôn kiếp về sau, đem lại hạnh phúc vĩnh cửu cho nhân loại hiện đang bơ vơ lạc lõng.

Dương Sinh: Thưa ân sư, mỗi lời dạy của thầy đều vô cùng siêu diệu, con tin rằng người đời nếu như được nghe thầy thuyết pháp, chắc chắn sẽ có cảm giác uống nước cam lộ cùng tắm mưa pháp Phật Tiên.

Tế Phật: Chúng ta không nên nói năng nhiều trong cuộc hành trình, mau lên đài sen để đi thăm cung Đông Hoa lần nữa.

Dương Sinh: Thưa thầy con đã lên đài sen, kính mời thầy khởi hành.

Tế Phật: ...Đã tới cung Đông Hoa, chúng ta mau tới trước lạy chào ra mắt đức Đế Quân.

Dương Sinh: Xin tuân lệnh. Lạy mừng ra mắt đức Đông Hoa Đế Quân, bữa nay đệ tử theo thầy tới thăm quý cung thêm lần nữa, kính xin ngài chỉ giáo cho đệ hướng dẫn chúng sinh dưới gầm trời.

Đế Quân: Từ xưa tới nay, tuy có nói về thiên đường địa ngục, song toàn là chuyện phiêu diêu trong chôn hù vô, không có được một kẻ quyết chí

tìm hiểu cho thấu đáo đường hướng, cùng quyết tâm lên thiên đường cho bằng được. Trước sau toàn là làm cản trở bước tiến, do đó đã từng bị đẩy tới bước đường cùng nguy hiểm chết chóc, bởi tất cả đều đứt gánh giữa đường không đạt được mục đích cuối cùng, khiến cho một số người có lòng vì đạo bị mất hết niềm tin. Bởi vậy mà trời xanh đã rủ lòng thương, tiết lộ cho thế gian hay thắng cảnh thiên đường, khiến người có lòng vì đạo không bồi hồi mê sảng, hăng hái đi lên và nhất định sẽ lên tới.

Sở dĩ phải viết thành sách Thiên Đường Du Ký thực quả không phải chuyện dễ, có thể so sánh với núi xanh nước biếc, cũng phải trải qua những cơn gió mưa bão tố để tôi luyện căn cơ của chúng sinh. Phàm những kẻ bản lãnh thâm hậu, chỉ cành lá rung rinh còn gốc rễ vẫn vững bền, bởi vì muốn tu thành đạo lớn, trước hết cần phải có ý chí kiên cường bất khuất. Phải có tinh thần như mặt trời, mặt trăng cùng muôn sao, dù có gặp bão bùng gió mưa cách mấy vẫn không đi chệch ra ngoài quỹ đạo, do đó mà tinh cầu trường tồn bất diệt, người đời tu đạo cũng cần phải có chí hướng này. Bữa nay hai vị lại trở lại nơi đây, tôi xin hướng dẫn hai vị đi tham quan vườn cây cối hoa cỏ nguyên linh.

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

(1) Chúng ta tu ngay nơi ồn ào, tu chợ. Chúng ta người tu tại thị, phải nhìn thấy tất cả là ta, ta là tất cả, chúng ta mới thấy “hưởng trời vui” được.

(còn tiếp)

